

Sương Lam

Ai cũng có một quê hương vì nơi đó chúng ta được sinh ra và lớn lên. Có những người hữu phúc được sống trong một mái ấm gia đình có cha mẹ kính yêu, có anh chị em thương mến nhau, có thân tộc họ hàng đùm bọc nhau, có hàng xóm láng giềng giúp đỡ nhau khi hữu sự.

Tôi cũng có một quê hương yêu dấu, Việt Nam, nhưng nay đã nghìn trùng xa cách vì hiện tại gia đình tôi phải sống lưu lạc nơi xứ người vì hai chữ Tự Do và Nhân Bản. Tôi có thể gọi đây là quê hương thứ hai của tôi vì thời gian tôi sống ở xứ Mỹ này nhiều hơn thời gian tôi đã sống ở Việt Nam.

Ở nơi đây tôi cũng có một mái ấm gia đình, có Tự Do và Nhân Bản, nhưng trái tim tình cảm của tôi vẫn nhớ hoài kỷ niệm của mái ấm gia đình ngày xưa của tôi ở Việt Nam. Đó là lý do tại sao tôi vẫn Thương Quá Việt Nam.

Bao Giờ Tôi Trở Lại

Cha hỏi: “Bao giờ con trở lại?
Đề cùng về viếng mộ ông cha,
Ôn tổ tiên, nguồn gốc cội nhà
Tình cảm đó thiêng liêng, bất diệt”.

Mẹ hỏi: “Bao giờ con trở lại?
Đề ta cùng gói bánh mùng Xuân,
Đêm ba mươi, xum họp quây quần
Bên bếp lửa canh nồi bánh Tết”.

Chị hỏi: “Bao giờ em trở lại?
Đề ta cùng nói chuyện vu vơ,
Chuyện tình yêu, kẻ đợi người chờ
Tâm sự vụng thâu đêm suốt sáng”.

Em hỏi: “Bao giờ tôi trở lại?
Dẫn em đi dạo phố chợ Sài Gòn,
Mỗi chân rồi ghé tiệm kem ngon”
Em thích chí, cười vang rạng rỡ.

Bạn hỏi: “Bao giờ tôi trở lại?
Mái trường xưa, phượng nở, hè sang
Ngồi bên nhau ngắm nắng chiều vàng
Mơ mộng chuyện tương lai sự nghiệp”.

Anh hỏi: “Bao giờ em trở lại?
Đề ta cùng nhịp bước đường xưa,
Trưa Sài Gòn chung uống một ly dĩa
Nhìn nắng đổ, mưa rơi hè phố”.

Tôi vẫn muốn quay về chốn cũ
Về trường xưa, Đất Mẹ, Quê Cha,
Đề đêm nghe vắng tiếng canh gà
Đi chợ sáng, nhìn mưa chiều đổ.

Ngày mai nhé! Mẹ ơi! Con hứa:
“Sẽ trở về quê mẹ mến yêu
Tổ Quốc ta xinh đẹp mỹ miều
Là dân Việt, há quên Quê Việt”.

Sương Lam

Thương Quá Tuổi Thơ

Chỉ còn 2 tuần nữa là bước sang năm mới. Chắc chắn ai này cũng sẽ bận rộn trước Tết, trong Tết và sau Tết, vì thế nào con cháu cũng phải đến nhà ông bà, cha mẹ để mừng tuổi ông bà và để có được tiền lì xì.

Người viết nhớ lại tuổi thơ của mình khi còn ở Việt Nam. Ba ngày Tết, tôi được rất nhiều tiền lì xì vì mỗi khi bạn bè của ba má tôi đến nhà chúc Tết thì tôi nhanh nhẩu bưng trà nước, bánh kẹo ra mời khách, rồi đứng xó rớ bên một hồi, thế nào tôi cũng được quý khách đó lì xì tiền. Các em của tôi còn ham chơi bầu cua cá cộ hay chơi bài cào với các bạn hàng xóm nên tôi là người nhận được tiền lì xì nhiều nhất mỗi khi có khách tới nhà chúc Tết. Tôi tuổi con khi nên tôi có vẻ lém lỉnh, khôn lanh, nhanh chân lẹ tay, làm đúng ý ba má tôi cho nên ba mẹ tôi cưng chiều tôi nhiều lắm. Smile!

Ngày mùng Một Tết năm nào ba mẹ tôi cũng dẫn hết gia đình đi chùa Xá Lợi để lễ Phật và chúc Tết quý vị hòa thượng ở chùa. Đó là một sinh hoạt truyền thống Tết của gia đình tôi vì ba tôi là một “chức sắc” trong ban quản trị chùa Xá Lợi, rất thân với cụ Mai Thọ Truyền, một cư sĩ Phật Giáo và là một nhân sĩ đạo đức, nổi tiếng thời chế độ cũ. Phu quân của tôi khi được chọn làm “rể đông sàng” trong gia đình Nguyễn Hữu, chàng cũng tuân theo truyền thống Tết tốt đẹp này cho đến khi vận nước đổi thay chúng tôi phải lưu lạc xứ người.

Ba mẹ tôi là người sống cố cựu ở Phú Nhuận và chị em chúng tôi được sinh ra, lớn lên ở Sài Gòn. Chị em chúng tôi là đoàn viên của Gia Đình Phật Tử Chánh Minh, sinh hoạt hằng tuần ở chùa Giác Tâm gần Ngã Tư Phú Nhuận ngày xưa, nên ít nhiều chúng tôi cũng thuộc một vài câu kinh, một vài bài hát Phật giáo và sống với tinh thần Bi, Trí, Dũng của nhà Phật.

Trong những ngày Tết, buổi sáng ba tôi ở nhà tiếp khách đến chúc Tết, buổi chiều ba tôi bận rộn đi làm công quả ở chùa Giác Tâm và Lăng Ông Bà Chiểu ở gần chợ Bà Chiểu ngày xưa. Mẹ tôi ở nhà lo nấu nướng cúng ba ngày Tết. Mẹ tôi kho sẵn một nồi thịt kho hột vịt nước dừa và nồi canh khổ qua ngon lành lắm để dành ăn ba ngày Tết. Tết đến, chúng tôi thường kéo sang nhà hàng xóm đánh bài cào ba lá với tiền lì xì có được. Tôi thì thắng liên miên còn cô em của tôi thì thua hết tiền nên về nhà lục cơm nguội ăn với thịt kho hột vịt.

Đáng lý ra cô nàng phải múc riêng ra một tô thịt kho nhỏ để ăn và hâm lại nồi thịt cho sôi sau khi ăn xong như lời má dặn. Nhưng cô nàng lại ăn cho nhanh để chạy qua nhà hàng xóm chơi bài tiếp nên quên hâm nồi thịt kho lại cho sôi rồi để nguội ngày mai ăn tiếp. Làm như vậy mới ngon vì ngày xưa làm gì có tủ lạnh mà cất để dành. Vì trời nóng và nồi thịt kho bị "quậy tung bùng hoa lá" nên hôm sau nồi thịt kho bị nổi bọt sùi lên trông mất ngon. Thế là cô em bị má tôi la cho một trận đầu năm và bị chúng tôi chọc ghẹo là "cô bé lục nồi". Từ đây, chúng tôi học được bài học là phải cẩn thận hâm thức ăn còn dư lại (nhất là canh và thịt kho) cho sôi và hớt bỏ bọt nổi lên thì nồi canh, nồi thịt kho, v.v. còn dư sẽ không bị thiu hư.

Ba mẹ chúng tôi tuy không phải là người có địa vị cao sang, quyền quý, nhưng giáo dục chúng tôi rất nghiêm khắc, phải biết yêu thương nhau, phải biết làm việc lành tránh việc ác, sống đạo đức, giúp đỡ mọi người trong khả năng của mình. Có phải nhờ ân đức và sự giáo dục của cha mẹ tôi trước đây mà chị em chúng tôi được phúc duyên sống gần gũi với nhiều vị thiện tri thức và có nhiều bạn bè tốt ngày hôm nay. Mừng thay!

Thời gian qua mau, bây giờ tôi là một "lão bà bà" vui Xuân đón Tết nơi xứ người đã hơn 30 năm nay. Gia đình chúng tôi dù sống ở xứ người vẫn cố gắng giữ gìn truyền thống đi chùa lễ Phật vào dịp Tết như cha mẹ chúng tôi đã làm. Tôi đâu hay đó vì cách sống và quan niệm sống của con cháu đời nay, nơi xứ Mỹ, khác hẳn với cách sống và quan niệm sống của chúng tôi ngày xưa nơi quê mẹ Việt Nam.

Có lẽ những bạn bè, thân hữu vào lứa tuổi ‘không còn trẻ’ như chúng tôi sẽ có cùng một cảm nghĩ như người viết qua lời thơ tâm tình dưới đây của tôi.

Nhớ Những Ngày Xuân Cũ

Xuân xú người trong mưa rơi gió lạnh
Người người còn bận bịu việc mưu sinh
Kẻ cô đơn bên gác trọ một mình
Nhấp chén rượu đón Xuân về lặng lẽ.

Ôi! Nhớ quá Xuân năm nào tuổi trẻ
Theo mẹ cha con đi lễ Giao Thừa
Dẫu lạ quen ai cũng hỏi chào thưa:
“Chúc Năm Mới bình an, nhiều phước lộc”

Tháng năm cũ là tháng ngày ngà ngọc
Bên mẹ cha con tuổi trẻ vô tư
Yêu thương con, cha mẹ chẳng chối từ
Chăm sóc trẻ, quý yêu như vàng ngọc.

Rồi năm tháng làm đổi thay màu tóc
Con bây giờ tuổi cũng đã sáu mươi
Đã bao phen mê, tỉnh, lỡ khóc cười
Theo vạt nước lạc loài nơi xứ lạ .

Đã ra đi đành phải xa tất cả
Mái chùa xưa, cha yếu với mẹ già
Những chiều buồn lặng ngắm áng mây xa
Mà thương nhớ kỷ niệm ngày xưa ấy.

Cha mẹ hẳn đau buồn từ dạo ấy
Khi đàn con lần lượt bỏ ra đi
Lo cho con không biết sẽ làm gì
Nơi xứ lạ không mẹ cha chăm sóc.

Mẹ cha hỡi! Thời gian qua thoáng chốc
Mẹ cha đã an nghỉ chốn nghìn thu
Xuân nơi này trời vẫn lạnh mây mù

Con vẫn nhớ những ngày xuân năm cũ.

Chắc hẳn các bạn đã thấm thía nỗi cô đơn của người sống tha hương nơi xứ lạ. Qua song cửa, nhìn tuyết trắng rơi rơi hay nằm lắng nghe tiếng gió lạnh thổi rít ngoài sân trong khi nghe tiếng hát của nữ ca sĩ Bạch Yến thiết tha, cao giọng hát lên chữ “tái” trong câu “Thời gian như ngừng trong tê tái...” của bài hát **Đêm Đông**. Theo cảm nghĩ của tôi thì chưa có một ca sĩ nào diễn đạt tài tình và tuyệt vời như Bạch Yến qua ca khúc **Đêm Đông** của nhạc sĩ Nguyễn văn Thương như thế! Hình như mỗi ca sĩ có một “bài hát tử” riêng để cho người nghe phải nhớ mãi đến người ca sĩ đó. Bạn đồng ý chứ? Xin mời các bạn hãy để lòng mình lắng xuống mà thưởng thức dòng nhạc Đêm Đông của nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương dưới đây:

.... Đêm đông, xa trông cố hương buồn lòng chinh phu
Đêm đông, bên song ngân ngơ kia ai mong chồng
Đêm đông, thi nhân lắng nghe tâm hồn tương tư
Đêm đông, ca nhi đối gương ôm sầu riêng bóng
Gió nghiêng, chiều say
Gió lay ngàn cây,
Gió nâng thuyền mây
Gió reo sâu miên
Gió đau niềm riêng
Gió than triền miên
Đêm đông, ôi ta nhớ nhung
Đường về xa xa
Đêm đông, ta mơ giấc mơ, gia đình, yêu đương
Đêm đông, ta lê bước chân phong trần tha phượng
Có ai thấu tình cô lữ, đêm đông không nhà...”

Tôi kể lại đây những kỷ niệm đẹp của tuổi thơ khi Xuân về Tết đến của gia đình tôi, hy vọng quý bạn sẽ thấy hình bóng của mình thấp thoáng đâu đây. Hy vọng thế.

Những kỷ niệm ngày xưa ở Việt Nam đã qua và không bao giờ tôi và các bạn còn tìm lại được ở nơi xứ lạ quê người. Sự mất mát này làm tôi luôn “Thương Quá Việt Nam”.

Sương Lam

Tôi Vẫn Nhớ

Tôi vẫn nhớ hàng dừa xanh Mỹ Thuận
Chiếc phà ngang đưa đón khách ngược xuôi
Bên kia sông lũ khách luống bụi người
Đưa tay vẫy người em vừa quen biết.

Tôi vẫn nhớ giòng Cửu Long chảy xiết
Cá tôm đầy, nuôi sống nước Nam tôi
Phù sa kia luôn vun xới đắp bồi
Cho thêm đẹp, thêm xinh hình chữ S.

Tôi vẫn nhớ trăng khuya buồn chên chéch
Bên phòng khuê cô gái đất thần kinh
Tóc ngang vai mắt ướt lệ đa tình
Làm ngơ ngần những chàng trai xứ Quảng.

Tôi vẫn nhớ Sài Gòn phiên chợ sáng
Tiếng nói cười, bao kẻ bán người mua

Trái cây tươi, cam quýt đủ mọi mùa
Hàng hoa đẹp, với hoa hồng, hoa cúc.

Tôi vẫn nhớ vườn Lái Thiêu măng cụt
Trái sầu riêng, mít tố nữ, dâu xanh
Bánh bèo bì, cô quán mắt long lanh
Chiều chủ nhật, say lòng trai phố thị

Tôi vẫn nhớ những câu hò, điệu lý,
Bản Tình ca, những tình khúc Phạm Duy
Lời thiết tha theo vận nước hưng suy,
Vẫn sống mãi trong tim người nước Việt.

Tôi vẫn nhớ màu mạ non xanh biếc
Ở quê tôi, miền lục tỉnh Cần Thơ
Đẹp hiền hòa, nhưng cả một nguồn thơ
Khiến thi sĩ phải dùng chân thả bút.

Xin hãy lắng lòng mình đôi giây phút
Tìm lại về những hình ảnh Quê Hương
Quê Mẹ kia, dù cách biệt đôi đường
Người nước Việt, xin chớ quên Quê Việt!

Sương Lam

TÔI XIN LÀM

Tôi xin làm đóm lửa,
Một đóm lửa nhỏ thôi
Sưởi ấm tình cô lữ
Nơi xứ lạ quê người.

Tôi xin làm vàng mây
Bay về nơi làng cũ
Mục đồng khơi tiếng sáo
Trong gió chiều hây hây.

Tôi xin làm cánh thư
Nói liền tình Mỹ - Việt
Hai phương trời cách biệt
Với những lá thư xanh.

Tôi xin làm thi nhân
Dệt vần thơ thương mến
Gửi đến bạn xa gần,
Kết thắm tình thân ái.

Tôi xin làm thuyền xưa
Đưa người về bến cũ
Có giòng sông nhỏ bé
Mẹ đón dưới rặng dừa.

Mộng tâm thường bé nhỏ
Làm đóm lửa, vàng mây
Làm thuyền xưa, hoa nụ
Chấm phá bức tranh quê.

Dẫu xứ người cảnh đẹp
Dẫu tình người dễ thương
Nhưng sao bằng Quê Mẹ:
Đẹp giản dị khiêm nhường.

Quê Nam không tuyết đổ
Quê Nam chẳng thu vàng
Chỉ hai mùa mưa nắng
Ấm lạnh tình chia sang.

Bạn ơi! Ngày mai nhé
Gặp lại ở Quê Hương
Bạn, tôi cùng chung sức
Xây lại nhịp cầu thương.

Tình Quê Hương bất diệt
Nghĩa Tổ Quốc muôn đời
Ta là người Dân Việt
Luôn nhớ mãi không thôi.

Sương Lam

